

sygn. akt I ACz 1722/13

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie, I Wydział Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: SSA Grzegorz Krężolek

Sędziowie: SSA Maria Kus-Trybek (spr.)

SSA Zbigniew Ducki

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2013 r. w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

przy udziale W. B.

o stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego

na skutek zażalenia dłużniczki W. B. na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie Wydział IX Gospodarczy z dnia 5 czerwca 2013 r., sygn. akt IX GCo 124/13

postanawia:

1. ***oddalić zażalenie,***

2. ***zasądzić od W. B. na rzecz (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. kwotę 30 zł (trzydzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.***

sygn. akt I ACz 1722/13

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 24 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział IX Gospodarczy postanowieniem z dnia 5 czerwca 2013 r., sygn. akt IX GCo 124/13, w punkcie I na zasadzie art. 1214 §2 k.p.c. nadał klauzulę wykonalności wyrokowi Sądu Arbitrażowego przy Krajowej Izbie Gospodarczej w Warszawie z dnia 17 maja 2013 r. wydanemu w sprawie o sygnaturze akt SA 169/12 w zakresie punktu 1 i 3, a w punkcie II zasądził od uczestnika W. B. na rzecz wnioskodawcy kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Okręgowy wskazał, że nadanie klauzuli wykonalności wyrokowi sądu polubownego jest w pierwszej kolejności uzależnione od stwierdzenia, iż wyrok ten nadaje się do wykonania w drodze egzekucji, a nadto od spełnienia przez wnioskodawcę wymogów formalnych określonych w art. 1213 k.p.c., tj. przedłożenia oryginału wyroku sądu polubownego oraz oryginału lub urzędowo poświadczonego odpisu zapisu na sąd polubowny. Wymienione warunki zostały w niniejszej sprawie spełnione. Rozstrzygnięcia zawarte w punktach 1 i 3 wyroku Sądu Arbitrażowego przy Krajowej Izbie Gospodarczej nadają się bowiem do wykonania w drodze egzekucji. Wnioskodawca przedłożył dokumenty określone w art. 1213 k.p.c., a w sprawie nie zaistniały okoliczności negatywne określone w art. 1214 §3 k.p.c. W związku z uwzględnieniem wniosku, Sąd I instancji stwierdził ponadto,

że wnioskodawcy należy się zwrot kosztów postępowania klauzulowego. Koszty te obejmują równowartość opłaty sądowej od wniosku w kwocie 300 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 60 zł.

Powyższe postanowienie zostało w całości zaskarżone zażaleniem przez dłużniczkę W. B., która podniosła zarzuty: 1) naruszenia art. 1214 §2 k.p.c. poprzez błędne przyjęcie, że wyrokowi Sądu Arbitrażowego przy Krajowej Izbie Gospodarczej w Warszawie z dnia 17 maja 2013 r. może zostać nadana klauzula wykonalności na rzecz (...) Spółki z o.o. w sytuacji, gdy w rubrum tego wyroku jako stronę powodową wskazano (...), a błąd ten nie został sprostowany w trybie rektyfikacji orzeczenia, co oznacza, że wnioskodawca nie może zostać uznany za podmiot tożsamy z podmiotem wymienionym w wyroku z dnia 17 maja 2013 r. jako wierzyciel i 2) naruszenia art. 1214 §3 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i wadliwe przyjęcie, że w niniejszej sprawie nie istnieją podstawy do odmowy stwierdzenia wykonalności wyroku sądu polubownego, mimo iż wykonanie to byłoby sprzeczne z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej.

W uzasadnieniu zażalenia dłużniczka podniosła, że w rubrum wyroku z dnia 17 maja 2013 r. jako stronę powodową wskazano (...), tymczasem wniosek o stwierdzenie wykonalności złożyła (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością. Zdaniem dłużniczki, oznacza to, że wyrok Sądu Arbitrażowego został wydany na rzecz podmiotu, który w rzeczywistości nie istnieje. W każdym zaś wypadku nie można stwierdzić, że podmiotem tym jest wnioskodawca w niniejszej sprawie (...) Spółka z o.o. Nie można też, zdaniem dłużniczki, wykluczyć, że wadliwe oznaczenie strony powodowej w wyroku z dnia 17 maja 2013 r. jest skutkiem oczywistej omyłki pisarskiej. Jednakże obecnie z uwagi na upływ terminów określonych w art. 1200 §1 pkt 1 k.p.c. i art. 1202 k.p.c. sprostowanie tej omyłki przez Sąd Arbitrażowy nie jest możliwe ani z urzędu, ani na wniosek. Dłużniczka zaznaczyła przy tym, że sąd powszechny nie ma kompetencji do sprostowania wyroku sądu polubownego, choćby nawet uznawał błąd w orzeczeniu tego sądu za oczywisty. Ponadto, dłużniczka podniosła, że nawet jeżeli uznać (...) Spółkę z o.o. za podmiot formalnie uprawniony do złożenia wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, to należałoby stwierdzić, że nadanie takiej klauzuli wyrokowi z dnia 17 maja 2013 r. byłoby sprzeczne z podstawowymi zasadami porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. Sąd powszechny może bowiem ustalić, czy wnioskodawca jest podmiotem legitymowanym z przedkładanego orzeczenia tylko na podstawie jego treści.

W oparciu o przedstawioną argumentację dłużniczka W. B. wniosła o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez oddalenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności, a także o zasądzenie od wierzyciela na jej rzecz kosztów postępowania zażaleniowego wraz z kosztami zastępstwa procesowego.

W piśmie z dnia 16 lipca 2013 r. dłużniczka podniosła dodatkowo, że wedle art. 325 k.p.c. sentencja wyroku powinna zawierać wymienienie sądu, sędziów, protokolanta oraz prokuratora, jeżeli brał udział w sprawie, datę i miejsce rozpoznania sprawy i wydania wyroku, wymienienie stron i oznaczenie przedmiotu sprawy oraz rozstrzygnięcie sądu o żądaniach stron. Oznacza to, że czym innym jest oznaczenie stron, a czym innym rozstrzygnięcie o żądaniu. Zdaniem dłużniczki, nie powinna budzić wątpliwości okoliczność, że podmioty legitymowane na podstawie orzeczenia winny być identyfikowane na podstawie oznaczenia stron, gdyż temu właśnie służy ta część wyroku.

W odpowiedzi na zażalenie wnioskodawca wniósł o jego oddalenie i zasądzenie na jego rzecz od dłużniczki zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

W uzasadnieniu pisma wnioskodawca przyznał, że w rubrum wyroku z dnia 17 maja 2013 r. jako stronę powodową wskazano (...) bez szczegółowego określenia formy organizacyjnoprawnej, jednakże z podaniem adresu siedziby strony powodowej. Najistotniejsze jest jednak to, iż w tenorze tego wyroku wskazano, iż wierzycielem, na rzecz którego zasądzone jest dochodzone w sprawie roszczenie, jest (...) sp. z o.o.". Nie jest zatem tak, że wyrok Sądu Arbitrażowego został wydany na rzecz podmiotu nieistniejącego. Zdaniem wnioskodawcy, brak pełnego oznaczenia strony w rubrum wyroku nie może powodować braku możliwości wykonania orzeczenia. Niedokładność spowodowana błahym niedopatrzaniem nie może bowiem przesądzać o tym, czy strona ma, czy też nie ma zdolności prawnej. Zdaniem wnioskodawcy, nie ma potrzeby prostowania wyroku z dnia 17 maja 2013 r., albowiem wyrok ten nie pozostawia wątpliwości co do tego, kto jest wierzycielem. Wnioskodawca zauważył również, że niedokładność w wyroku sądu

polubownego nie mieści się w określonych w art. 1214 §3 k.p.c. podstawach odmowy stwierdzenia wykonalności takiego wyroku. Wnioskodawca nie zgodził także z zarzutem, że stwierdzenie wykonalności wyroku z dnia 17 maja 2013 r. narusza podstawowe zasady porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. Dłużniczka nie wskazuje bowiem, o jakie zasady chodzi. Wnioskodawca zwrócił również uwagę, że kwestię treści wyroku sądu polubownego reguluje art. 1197 §3 k.p.c., a nie przywołany przez dłużniczkę art. 325 k.p.c. Art. 1197 §3 k.p.c. nie rozróżnia ściśle takich elementów wyroku jak rubrum i tenor, a nadto wskazuje, iż integralną częścią wyroku sądu polubownego jest jego uzasadnienie. Oznacza to, że nie ma obowiązku wymieniania stron postępowania w rubrum wyroku sądu polubownego. Dopuszczalne jest zatem oznaczenie tych stron w innym miejscu wyroku, np. w tenorze (np. poprzez posłużenie się formułą „zasądza od pozwanego X na rzecz powoda Y kwotę Z”) albo w uzasadnieniu. W podsumowaniu wnioskodawca stwierdził, że z wyroku z dnia 17 maja 2013 r. każdy jest w stanie odczytać kto był stroną postępowania zakończonego tym wyrokiem, a w konsekwencji, jakie są podmiotowe granice powagi rzeczy osądzonej.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stwierdzenie wykonalności wyroku sądu polubownego lub ugody przed nim zawartej następuje przez nadanie klauzuli wykonalności. Podstawą nadania klauzuli wykonalności jest sentencja wyroku sądu polubownego. Z sentencji wyroku z dnia 17 maja 2013 r. wynika w sposób jednoznaczny, że określona kwota została zasądzana od W. B. na rzecz (...) sp. z o.o. Niedokładność w oznaczeniu strony powodowej w rubrum wyroku przez zaniechanie podania oznaczenia formy organizacyjnej prowadzonej działalności gospodarczej nie stanowi przeszkody w stwierdzeniu jego wykonalności. Stąd zarzut naruszenia art. 1214 §2 k.p.c. jest chybiony.

Wbrew wywodom zażalenia nie zachodzą podstawy do odmowy stwierdzenia wykonalności wyroku sądu polubownego. W świetle regulacji art. 1197 §3 k.p.c. wyrok sądu polubownego jest dokumentem mniej sformalizowanym niż wyrok sądu powszechnego. W szczególności zgodzić należy się z twierdzeniem, że oznaczenie stron postępowania przed sądem polubownym nie musi zostać zamieszczone w tzw. rubrum wyroku, ale w dowolnym innym jego miejscu. Za wystarczające należałoby zatem uznać oznaczenie stron zamieszczone w tenorze (sentencji) wyroku, w którym użyto formuły „zasądza od pozwanego X na rzecz powoda Y kwotę Z”, albo też oznaczenie stron w uzasadnieniu wyroku, które jest jego integralną częścią.

Ponadto, wskazać należy, iż omawiana niedokładność w rubrum wyroku z dnia 17 maja 2013 r. z całą pewnością nie oznacza, że wyrok z dnia 17 maja 2013 r. został wydany na rzecz podmiotu nieistniejącego. Należy bowiem rozróżniać uchybienia o wyłącznie formalnym charakterze od błędów materialnych. W niniejszej zaś sprawie można zaś mówić tylko o uchybieniu formalnym, a ściślej pewnym niedopatrzeniu, które pozbawione jest jakiegokolwiek znaczenia, skoro z uwagi na dalszą treść wyroku z dnia 17 maja 2013 r. możliwe jest ustalenie, kto był powodem w sprawie o sygn. akt SA 169/12. Nieuzasadniony jest również zarzut, iż stwierdzenie wykonalności wyroku z dnia 17 maja 2013 r. naruszać będzie podstawowe zasady porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. W art. 1214 §3 k.p.c. chodzi bowiem o sytuację, w której wykonanie danego wyroku sądu polubownego prowadziłyby do naruszenia takich zasad. Przepis ten nakazuje zatem zwracać uwagę na materialną treść wyroku sądu polubownego, tzn. ocenić zasądzone roszczenie pod kątem dopuszczalności jego realizacji w świetle podstawowych zasad porządku prawnego Rzeczypospolitej Polskiej. Nie odnosi się natomiast do formalnych uchybień popełnionych przez sąd polubowny.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 k.p.c.

O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 98 §1 k.p.c. w zw. z art. 397 §2 k.p.c. w zw. z art. 391 §1 k.p.c. Koszty te odpowiadają zryczałtowanemu wynagrodzeniu pełnomocnika będącego adwokatem w postępowaniu zażaleniowym przed sądem apelacyjnym w wysokości 30 zł, ustalonej na podstawie §11 ust. 1 pkt 13 w zw. z §13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.

U. z 2013 r. poz. 461), przy uwzględnieniu okoliczności, iż wnioskodawcę w postępowaniu przed Sądem I instancji reprezentował ten sam adwokat co w postępowaniu zażaleniowym.